

μόνος, Ξηρμος, τσακισμένος κάτω από τη βαρεία κατάρα.

Μά μέσα από τόσες δοκιμασίες και βάσανα ή ψυχή του εξαγνίζεται. Σιγά σιγά με τούς αιώνας έμαθε να υποφέρει, να υπομένει και να μετανοή.

‘Ο ταπεινός Ναζωραίος, που είχε φτύσει άλλοτε, είνε πειά κυρίαρχος όλου του πολιτισμένου κόσμου. ‘Εν όνόματι τού ή ‘Εκκλησία επιβάλλει την τρομοκρατία τής ‘Ερας ‘Εξετάσεως.

‘Ο Ματαθίας, ο Μπαττάβιο, λέγεται τώρα Ματθαίος. Ζή με αγνότητα και άσκητισμό στην ‘Ισπανία. Είνε γιατρός και θεραπευή δωρεάν τούς λεπρούς, τούς φτωχούς, τις περιφρονημένες γυναίκες. Μά ή τόση καλωσύνη του κρίνεται ύποπτος και δηγείται μιά μέρα μπρός στην ‘Εραν ‘Εξέταση. Μπροστά στους ‘Ιεροεξεταστές, χωρίς ν’ άπαρηθή τή φυλή του ο Ματθαίος, όμολογεί πίστι στον Χριστόν. Καί φωνάζει στους ‘Ιεροεξεταστές!

— ‘Ο Γλυκός ‘Ιησοός δέν είνε αυτός που λατρεύετε εσείς! ‘Εκείνος ήταν Θεός τής ‘Αγάπης και τής Ταπεινοφροσύνης. ‘Ο δικός σας είνε σκληρός! ‘Ο Σταυρός που κρεμάστηκε δέν ήταν χρυσός, ήταν από πρόστυχο ξύλο συκομωριάς! ‘Από τά μάτια του, τήν ώρα του μαρτυρίου, δέν έσταξαν διαμάντια και μαργαριτάρια, μά δάκρυα αληθινά, καυτά, για τόν πόνο τών ανθρώπων! ‘Ο ‘Ιησοός δέν άπαιτεί τό θάνατο τών άμαρτωλών...

Τά λόγια του χαρακτηρίζονται ως άνοσια από τούς ‘Ιεροεξεταστές και τόν καταδικάζουν να καθή ζωντανός, ως αίρετικός.

Μά τά στοιχεία τής φύσεως είχαν συνωμόσει. «‘Η φωτιά δέν τόν καίει, τó νερό δέν τόν πνίγει, ο άέρας δέν τόν παγώνει και τó χώμα δέν βαραινεί άπάνω του».

‘Η φλόγες τής πυράς δέν άγγίζουν τά φορέματά του...

Μά ξαφνικά τότε ο ουσανός σκοτεινιάζει. ‘Αλλά άνάμεσα από τά μαύρα σύννεφα μιά λαμπρή άχτίδα περνάει και φωτίζει τó πρόσωπο του Ματθαίου, που φεγγοβολάει από μιά μυστηριώδη έκσταση.

‘Ο Περιπλανώμενος ‘Ιουδαίος έχει φτάσει πειά στο τέρμα του μακρυνού και αγωνιώδους δρόμου. Με τις διώξεις, τούς εξευτελισμούς, τήν καταφρόνια εξέλιώθηκε για τó άμάρτημά του, με τήν όμολογία του έσβυσε τή βλαστήμια που εξεστόμισε άλλοτε κατά του ‘Ιησοού. ‘Ο Θεός τής ‘Αγάπης και του ‘Ελέους τόν έσυγχώρησε. Καί ο Περιπλανώμενος ‘Ιουδαίος εξεψύχησεν άναπαυμένος, με τήν όμολογία πιστεως στον ‘Ιησοού.

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ."

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΝΙΤΣΕ

— ‘Όταν πέθανε ο Βουδδας, ή σκιά του πλανιόταν επί πολλούς αιώνας μέσα σε διάφορα σπήλαια κι’ άφινε κάτι από τόν έαυτό της σ’ αυτά. Μιά από αυτές τις σκιές του θεού που πέθανε είνε και ή «Συνείδησις».

— ‘Η φύσις είνε μιά άμείλικτη μητροιά γι’ αυτούς που θέλουν να τήν ξεπεράσουν.

— «Νά πάψουν να ζούν οι άρρωστοι!» Νά ποιό είνε τó πρώτο βήμα για να στηθί τó πανανθρώπινο βασίλειο τής χαράς. ‘Ο οίκτος είνε ένδειξις άρρώστειας κι’ άντιμάχεται τόν κόσμο τής εξελίξεως και τής επιλογής, γι’ αυτό δέ πρέπει να τύν έ’οστρακίσουμε από μέσα μας!

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΤΑΝ ΜΙΛΑΕΙ Ο ΛΑΟΣ...

‘Ο βασιλεύς ‘Ερρίκος 4ος κι’ ο φαράς. Τά παράπονα του λαού. ‘Ο βασιλεύς άκούει όλόκληρον εξάψαλμο. Τήν επομένη στο παλάτι. ‘Η κυρία εύνοουμένη θυμώνει. «Θά σέ κρεμάσω!...». Τά συνετά λόγια του βασιλέως, κλπ.

‘Ο βασιλεύς τής Γαλλίας ‘Ερρίκος ο 4ος μιά μέρα βγήκε στην έξοχή να κυνηγήση, ντυμένος άπλουστάτα και συνοδευόμενος από δυό τρεις ακόλουθους του.

‘Όταν έφθασε σ’ έναν ποταμό, άναγκάστηκε να μπή σε μιά κοινή βάρκα για να περάση αντίπερα, που είχε άφθονο κυνήγι. ‘Εν τώ μεταξύ έπιασε κουβέντα με τόν βαρκάρη ρωτώντας τον πώς τά περνάει και πώς βλέπει τήν πολιτική κατάσταση.

— ‘Αστα, κουμπάρε, του άπάντησε εκείνος άγνοώντας τήν ιδιότητα του συνομιλητού του. Τά χάλια μας είνε μεγάλα.

— ‘Ε, θά διορθωθουν σιγά-σιγά, υποθέτω.

— Πούδς να τά διορθώση; ‘Ο βασιλιάς μας;... Καλός είνε δέν σου λέω, μά δπως έχει μπλεχτή κι’ αυτός!

— Σε τι έχει μπλεχτή;

— Δέν ξέρεις τίποτα του λόγου σου; Νά, με τόν ποδόγυρο

έχει μπερδευτή. ‘Εχει κάποια έρωμένη έκει περα κι’ όλη μέρα εξί ροσταλιάζει στα γόνατά της. ‘Εγω ιδέα πώς αούτ τόν βάνει να μάς φορτάνη κάθε τόσο και με καινούργιους φόρους. ‘Θέλει μαθές ή κοκόνα τουαλέττες και πολυτέλειες, που να μην τις έχη καμιά άλλη. Καί μη θα πής πώς του είνε πίστη; Δέν βαρύνεσαι! Τόν άπατάει μ’ ένα σωρό άλλους. ‘Εμένα ώστόσο δέν με μέλλει τίποτ’ άλλο, παρά μονάχα που πληρώνω τώρα διπλό φόρο...

Τήν άλλη μέρα ο ‘Ερρίκος εκάλεσε στα άνάκτορά του τó βαρκάρη και του έπαι:

— Τά ίδια λόγια που μου έπαις χθές στη βάρκα, χωρίς να με γνωρίζης, θά τά πής και τώρα μπροστά στη γυναίκα αούτ ηού είνε ή φίλη μου.

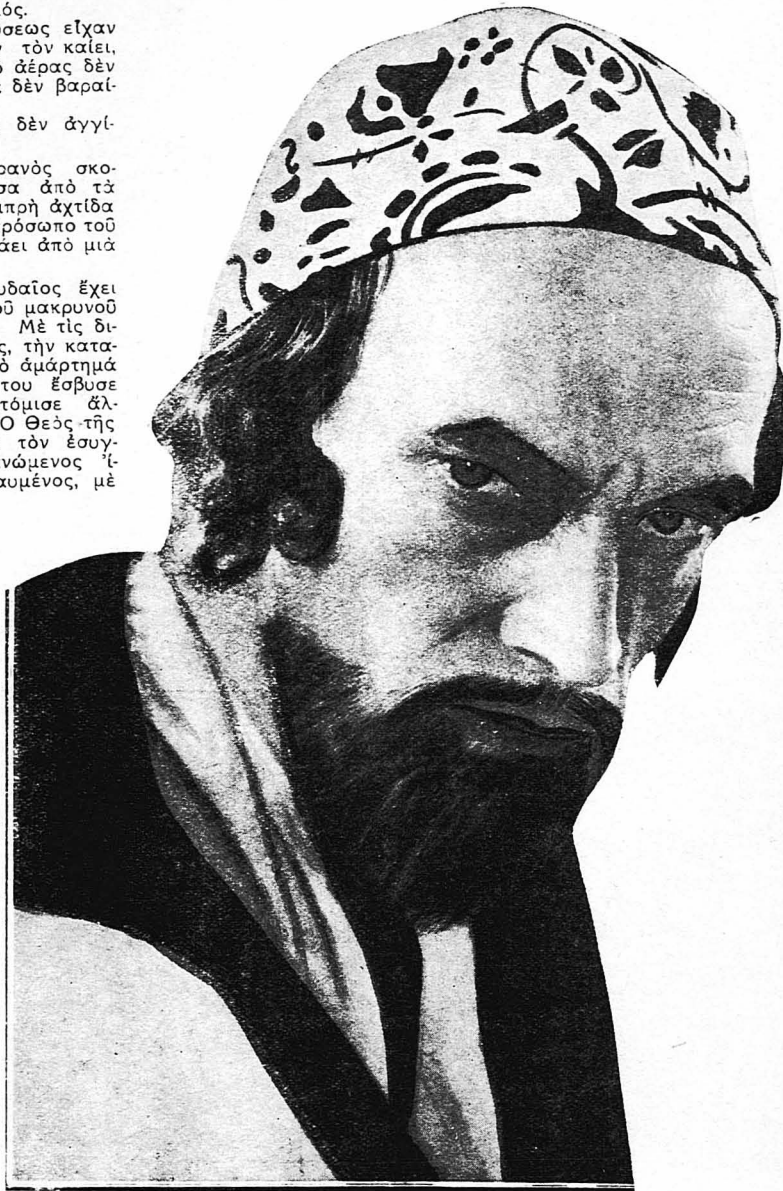
Και συγχρόνως έδειξε τήν κόμησσα Μπωφόρ, που στεκόταν δίπλα του.

‘Ο βαρκάρης παρά τήν άρχική του κατάπληξη, βρήκε τέλος τήν ψυχραιμία να επαναλάβη τά λόγια εκείνα. ‘Όταν τελείωσε, όμως, ή κόμησσα Μπωφόρ του φώναξε θυμωμένη δι τή θά τόν κρεμούσε γιατί’ ήταν συκοφάντης.

‘Ο ‘Ερρίκος τότε έσκασε στα γέλια.

— Μην είσαι τόσο ευέξαπτη, φίλη μου, τής έπαι. Είδες τώρα και με τά μάτια σου, πώς ο λαός έχει μάθει όλα τά ιδιαίτερα μας και άγανακτεί για τούς φόρους, που του επιβάλλουμε. Λοιπόν άπό δώ κι’ έμπρός περίοισε τις άπαιτήσεις σου και γίνε πιο οικονομός. Σύμφωνοι;

Κόκκαλο ή φιλάρεσκη ελνσννμ ένη.

‘Ο Κόνρατ Φάιτ ως Περιπλανώμενος ‘Ιουδαίος